

கம்பராமாயணத்தில் காணலாகும் களவொழுக்கம்

ப. கவிதா ^அ, சு. செந்தில்குமார் ^ஆ *

^அ தமிழ்த்துறை, சி. கந்தசாமி நாயுடு மகளிர் கல்லூரி, கடலூர்-607001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

^ஆ கணித அறிவியல் பள்ளி, மலேசிய அறிவியல் பல்கலைக்கழகம், 11800, யு. எஸ். எம் பினாங்கு, மலேசியா.

Decent Love and Intuition Scenes of Kambaramayanam

P. Kavitha ^a, S. Senthilkumar ^{b,*}

^a Department of Tamil, C. Kandaswami Naidu College for Women, Cuddalore-607 001, Tamilnadu, India.

^b School of Mathematical Sciences, Universiti Sains Malaysia, 11800 USM Penang, Malaysia

* Corresponding Author:
ssenthilkumar1974@yahoo.co.in

Received: 27-02-2021
Revised: 15-08-2021
Accepted: 23-08-2021
Published: 24-01-2022

ABSTRACT

Valmiki's epic has a special pride in the unparalleled epics that have ever appeared in the world. It is perfectly appropriate to say that Kambar gave life to all the characters created by Valmiki. Kambar has made the characters go for a walk in the atmosphere without lowering them with his own individuality and changing their character. The real meaning of the epic is "the sin of morality and defeat". It is very special that Kambar did not just emphasize that point in the epic, but also handled the news. When Rama and Sita devi see each other in the mithila scene in Kambaramayana, kambar's poetic beauty is able to understand the joy and suffering that occurred by the mind. When Raman sees Sita, he faints and all that he sees appears to be the form he has seen, and the sight of mayangal, monday and kaman being blamed, and wailing in his eyes, is seen in front of his mind. This article explains such events.

Keywords: Epic, Kambharamayanam, Tamil Literature, Love and Chaste Life.

முன்னுரை

உலகம் யாவற்றிலும் உயிரோவியமாகக் காட்சியளிப்பவை புராணங்களும் இதிகாசங்களும் ஆகும். அவை காலத்தால் என்றும் அழியாமல் தமிழர்களின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்தவை. "பயனில் சொல் பாராட்டுவானை மக்கட்பதடி எனல்" என்ற அறிவுரை தோன்றிய ஒரு நாட்டில் அடிப்படை பயன் இல்லாமல் எந்த ஒரு இலக்கியமும் தோன்றுவதில்லை. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வாழ்ந்த பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறையினை சங்க இலக்கியங்கள் அழகுற எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தனிமனித வாழ்க்கையில் தோன்றிய அகம், புறம் இரண்டுமே தமிழர்களின் உயிர் மூச்சாய் விளங்கின. அவையே பின் சமூக உறவுகளின் தாக்கத்தாலும் காலமாற்றங்களாலும் புதுவடிவம் கொண்டு இலக்கியங்களாக முகிழ்த்தெழுந்தன. அவ்வகையில் சிறப்பாக பேசப்பட்ட தமிழ் இலக்கியத்துள் காப்பியமும் ஒன்று. காப்பியம் தோன்றுவதற்கு வெறும் கதைகள் மட்டும் போதாது வீரச்செயல்கள் நிறைந்த நீண்ட கதையால் பாடுவது காப்பியம் எனக் காப்பியத்தின் தன்மையை வியக்குகிறது ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியம். அவ்வாறு இயற்றப்பட்ட தொன்மை மிகுந்த காப்பியமே கம்பராமாயணமாகும். கம்பரால் தமிழில் தமிழ் மரபு பிழறாமல் படைக்கப்பட்ட செந்தமிழ் காப்பியம் இதுவே ஆகும். இவற்றிற்கு வை.மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியரால் உரைவகுக்கப்பட்டது. இராமன் காப்பிய நாயகனாகவும், சீதா காப்பிய நாயகியாகவும் இக்காப்பியத்துள் உலா வருகின்றனர். இவர்கள்

இருவரிடமும் நிகழும் அகம் சார்ந்த ஒழுக்கத்தைப் பற்றியே இக்கட்டுரையானது விளக்க முற்படுகின்றது.

கம்பராமாயண காப்பியத்தின் அமைப்பு

இராமாயணம் என்பது இராமனின் அயனத்தை குறிப்பிடுவதாகும். முதலில் “இராமவதாரம்” என்றும் பின் கம்பரின் இராமாயணம் என்றும் அவை Na மருவி “கம்பராமாயணம்” எனவும் மாற்றம் கொண்டதாக அறிகிறோம். வால்மீகி ராமாயணம் என்பது ராம கதையின் உண்மை பதிப்பு என்றாலும், கம்பராமாயணம் வால்மீகியின் படைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்றும் நம்பப்படுகிறது. கம்பராமாயணம் கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில் தலைசிறந்த தமிழ்க் கவிஞர் கம்பனால் எழுதப்பட்டது. இராமாயண கதையோட்டம் பல வழிகளில் வேறுபடுகிறது. வால்மீகி ராமாயணம் மற்றும் கம்பராமாயணம் இரண்டிற்கும் நிறைய மத முக்கியத்துவம் உள்ளன. வால்மீகி ராமாயணம் காண்டங்கள் என ஏழு அத்தியாயங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை ‘பாலகாண்டம்’ ‘அயோத்தியாகாண்டம்’ ‘ஆரண்யகாண்டம்’ ‘கிஷ்கிந்தாகாண்டம்’ ‘சந்தரகாண்டம்’ ‘யுத்தக்காண்டம்’ மற்றும் ‘உத்தரகாண்டம்’ எனவும் பிரிக்கப்பட்டது. உண்மையில், கம்பராமாயணத்துள் காண்டங்களை ‘படலம்’ என்று அழைக்கப்படும் 123 பிரிவுகளாகப் பிரிக்கிறார். இந்த 123 படலங்களும் சேர்ந்து 12,000 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளன. வால்மீகி ராமாயணம் மொத்தத்தில் 24,000 ஸ்லோகங்கள் அல்லது வசனங்களைக் கொண்டுள்ளது. வால்மீகி ராமாயணம் கம்பராமாயணத்தில் உள்ள வசனங்களை விட இருமடங்கைக் கொண்டுள்ளது. விருத்தம் மற்றும் சந்தம் என இருவகை பொருத்தமான சொற்களை கம்பன் பயன்படுத்தினார். இறையியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கம்பராமாயணத்தின் முக்கிய கதைமாந்தரான இராமன், இந்துக்களின் முதன்மைக் கடவுளில் ஒருவர். சோழ அரசனின் ஆணைப்படி கம்பரால் இயற்றப்பட்டது கம்பராமாயணம். இதனைக் கம்பர் வால்மீகி முனிவரின் இராமாயணத்தின்படி எழுதியிருக்கின்றார். அதனை, அவர் தனது கம்பராமாயண அவையடக்கத்தில் பின்வருமாறும் கூறுகின்றார்.

“தேவபாடையின் இக்கதை செய்தவர்

மூவரானவர் தம்முளும் முந்திய

நாவினார் உரைப்படி நான் தமிழ்ப்

பாவினால் இஃதுணர்த்திய பண்பரோ!”

வடமொழியில் இராம கதையை வகுத்து வான்புகழ் கொண்ட வால்மீகி முனிவரின்படி நான் தமிழ்ப்பாவினால் பாடியிருக்கின்றேன் என்று கம்பர் கூறுகின்ற போது - சிற்சில இடங்களில் அழகுசெய்வான் பொருட்டு வால்மீகி இராமாயணத்தில் இல்லாதவற்றையும் எழுதியிருக்கின்றார் என்பதும் தெரிகிறது. இவை தமிழ் மக்களிடையே நிலவிய இராமாயணக் கதைகளில் இருந்தும் சேர்ந்திருப்பதால், கம்பர் மெருகூட்டியவை முழுதும் அவரது கற்பனையே என்றும் கூற இயலாது. (Gopalakrishnamachariyar, 2006; Saminathiyar & Srinivasayyankar, 1963; Kavitha & Senthilkumar 2020).

இராமன் சீதா இருவரின் அகவொழுக்கம்

உள்ளத்தில் உணரும் பல வகை உணர்ச்சிகளையும் உவமை வாயிலாக விளக்குதல் அரியதொரு கலையாகும். இவ்வரிய கலையைச் சங்ககாலச் சான்றோர்கள் தங்கள் பாடல்களில் அழகுறப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஓர் இலக்கியத்தின் கட்டமைப்போ (அ) அதனோடு இணைந்த உட்பொருளோ மற்றொரு இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிப்பது இலக்கிய உலகில் இயல்பான ஒன்றாகும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தின் சாரம் கம்பராமாயணத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளது. அதாவது, சங்க

இலக்கியத்தில் கூடல், நலம் பாராட்டல், அலர், தலைவியின் பிரிவுத்துயர், தலைவியிடையே நிகழும் வேறுபாடு, தலைவியின் வருத்தம், அறத்தொடு நின்றல் ஆகியவை சங்க இலக்கிய தன்மைகள் ஆகும். அவ்வகையான தன்மைகள் ஒரு சிலவற்றை கம்பரின் பாடல்களில் இடம்பெறுவதை காணலாம். சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்த அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் சுட்டி ஒருவரின் பெயர் இடம்பெறுவது இல்லை. அதற்கு அடுத்த காலகட்டத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்களில் இம்மரபு மாற்றப்பட்டு பெயர் சூட்டப்பட்டது. அவ்வகையில் கம்பராமாயண பாத்திரப்படைப்பு அனைத்திற்குமே பெயர் சூட்டப்பட்டது. சங்க காலத்தில் அமைந்த தலைவன் தலைவியின் களவு வாழ்வை (இரகசியப்புணர்ச்சி) 'மதுரபாவம்' என்றும் அதன்பின் அமைந்த கற்பு வாழ்வை 'காந்த பாவம்; என்றும் கூறுகின்றனர். தமிழ் இலக்கியத்தில் அவ்வகை ஒழுக்கத்தை அகத்திணை நிகழ்வுகள் எனலாம். களவு வாழ்விலும் கற்பு வாழ்விலும் யாருமறியா வண்ணம் இருவரிடையே நிகழும் உள்ளத்து நிகழ்வுகள் 'அகம்' என்றாலும், அதனை அனைவரும் கற்றறிய எடுத்தியம்புவது அகத்திணை நூல்கள் ஆகும். அத்தகைய அகம் சார்ந்த நூல்கள்; சில குறிப்பிட்ட வகைமைகளைப் பெற்றிருக்கின்றன என்று பல இலக்கண நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவ்வகையில் தமிழில் தோன்றியுள்ள அகம் சார்ந்த இலக்கியங்களில் தலைவன் தலைவியின் களவொழுக்கமானது கற்பொழுக்கமாக மாற சில குறிப்பிட்ட செயல்கள் நிகழ்ந்தேற வேண்டும் எனச் சுட்டுவர். அவையாவன

1. இயற்கைப்புணர்ச்சி
2. நோக்குபவை எல்லாம் அவையேபோறல்
3. நெஞ்சோடு கிளத்தல்
4. பொழுது கண்டு மயங்கல்
5. திங்களைப் பழித்துரைத்தல்
6. காமனைப் பழித்துரைத்தல்
7. காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவி

என அகத்திணைத் துறைகள் ஏழு ஆகும். இவ்வகையான ஒழுக்கம் களவொழுக்கத்திற்கு இன்றியமையாமையாக கருதப்படுகின்றன.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் மனத்தால் ஒருமித்த காட்சி

முற்பிறவியில் ஒருமித்த கணவன் மனைவி இருவரையும் மறுபிறவியில் நல்வினை தீவினைப் பயனாய் எதிர்ப்படச் செய்வதாகும். அவ்வகையில் காட்சிக்கு நம்பியகப்பொருள் தரும் விளக்கமாவது

“புணர்ப்பதும் பிரிப்பது மாகிய பால்களுட்

புணர்க்கும் பாலிற் பொருவிறந் தொத்த

கறைவேற் காளையுங் கன்னியுங் காண்ப

இறையோன் உயரினுங் குறைவின் என்பனார்”

(நாற்கவிராச நம்பி, 2000, பக். 60)

என்ற சூத்திரத்தின் வாயிலாக திருமாலும் இலட்சுமியும் ஒருமித்த கணவன் மனைவி ஆவர் (Govindarasa Mudaliar, 2000). திருமால் இராமவதாரம் மேற்கொள்ளும் போது இராமன் சீதா இருவரையும் எதிர்படுத்தி காட்சிப்படுத்துகின்றார் கம்பர். முற்பிறவியின் பயனால் இருவரும் ஒருவரையொருவர் காண்பர். அதன் பின் இயற்கைப் புணர்ச்சியால் சேர்வர். அவ்வகையில் தோன்றிய களவானது பிறருக்குத் தெரியாமல் மறைக்கப்படுவது 'களவு' எனப்பட்டது. இவைப் பெரும்பாலும் அறநெறியாகவே கொள்ளப்படும் உலகத்தில் நடைபெறும் களவானது ஒருவரிடம் உள்ள பொருளை மற்றவர் கவர்ந்தால் அது 'களவு' 'திருட்டு' எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அகம் சார்ந்த களவானது வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு அடிப்படையாய் திகழும் சிறப்பு உடையது. அவை இலக்கியத்தில்

போற்றத்தக்கதாய் கருதப்படுகிறது. கம்பராமாயணத்தில் இராமபிரானும், சீதாதேவியும் ஒருவரையொருவர் கண்ட மறுகணத்திலேயே தங்களின் காதல் உணர்வைக் கண்களின் வழி வெளிப்படுத்துகின்றனர் என்பதனை,

எண் அரும் நலத்தினாள் இனையள் நின்றழி,
கண் ஒடு கண் இணை கவ்வி, ஒன்றை ஒன்று
உண்ணவும், நிலை பெறாது உணர்வும் ஒன்றிட,
அண்ணலும் நோக்கினான்! அவளும் நோக்கினாள்.

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா. 35)

என்ற கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகின்றது (Gopalakrishnamachariyar, 2006). இவர்களின் காட்சியானது அகம் தைக்கும் அம்புப்போல் தைக்கின்றது அதன் வழி களவொழுக்கம் மேம்படுகிறது எனலாம்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் சீதையைக் கண்ட இராமன் ஐயம் கொள்ளுதல்

களவொழுக்கத்தில் ஒன்றான உள்ளத்து உணர்வைத் தூண்டும் நோக்குதல் என்பது நடந்தப்பின் சீதையின் அழகைக் கண்ட இராமன் மதிமயங்கி இவள் தேவலோகப்பெண்ணா? அல்லது பூலோகப்பெண்ணா? என ஐயம் தெளிவுறாமல் நிற்கின்றான். அவ்வேலை கலக்கமுற்றுச் செய்வதறியாது தவிக்கும் சூழலில் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்வினை 'ஐயம்' எனக் குறிப்பிடுவர். ஐயம் என்பதற்கு நம்பியகப்பொருள் தரும் விளக்கமாவது

மடமான் நோக்கி வடிவுங் கண்ட
இடமுஞ் சிறந்துழி யெய்துவ தையம்

(நாற்கவிராச நம்பி, 2000, பக். 61)

என்ற சூத்திரத்தில் தலைவியின் வடிவமும் தலைவியைக் கண்ட இடமும் தலைவனுக்கு ஐயத்தைக் கொடுக்குமாம் (Govindarasa Mudaliar, 2000) சீதையைக் கண்ட இராமன் திருப்பாற் கடலில் விளங்கும் அழகிய கண்களை உடைய இவள் திருமகளோ? எனது மனத்தாமரையில் வந்து குடியிருக்கிறாள் என ஐயறுகிறான். அதனால், சீதை சேற்றிலே முளைத்த செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகளோ?" என்ற பாடலின் வழி இராமனின் ஐயம் சிறிது சற்றே கூடுகிறது.

“வள்ளற் சேக்கைக் கரியவன் வைகுறும்
வெள்ளப் பாற்கடல் போன்மிளிர் கண்ணினாள்
அள்ளற் பூமக ளாகுங் கொலோ? என
துள்ளத் தாமரை யுள்ளுறை கின்றதே”

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.141)

என்ற கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகின்றது (Gopalakrishnamachariyar, 2006) திருமால் பள்ளிகொண்டுள்ள வெள்ளிய பாற்கடலானது ஒள்ளிய கண்களுக்கு இங்கே உவமையாய் வந்தது. வள்ளற் சேக்கை என்ற வரியானது நீல நிறமுடையவன் என்பதால் திருமாலைக் 'கரியவன்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். விரிந்து பறந்த பாற்கடலெனக் கடை வெள்ளை விழிக்கும், அக்கடலிடையே வட்ட வடிவமாய் அமைந்துள்ள ஆதிசேஷன் படுக்கை கருவிழிக்கும், அவ்வளவே எழுந்தருளியிருக்கும் திருமால் கருவிழியிடை மிளிரும் ஒளி மணிக்கும் உவமையாம். இங்கு காட்சி கருத்தூன்றிக் காணத்தக்கது. வெண்மையும் கருமையும் ஒளியும் மருவி உள்ளமையால் பாற்கடலோடு இவ்வண்ணம் புனைந்து பாராட்டப்பெற்றது.

களவொழுக்கத்தில் ஐயம் நீக்கும் கருவிகள்

சீதையைக் கண்டு ஐயற்ற இராமன் “வெல்லப் பாகுபோன்ற சொல்லையும் பசும்பொன் வளையலையும் உடைய அந்நங்கை திருமணமாகாத அரச கன்னியாகவே இருக்க வேண்டும். இதில் எந்த சந்தேகம் இல்லை” என்றே கம்பர் பாடல் அமைக்கின்றார்.

ஆகும் நல்வழி; அல்வழி என் மனம்

ஆகுமோ? இதற்கு ஆகிய காரணம்

பாகுபோல் மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே

ஆகும்; வேறு இதற்கு ஐயறவு இல்லையே!

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.147)

என்ற கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகின்றது (Gopalakrishnamachariyar, 2006) ஆக்கத்திற்குரிய நல்வழி அல்லாத தீய நெறி எனது நேர்மையான மனம் செல்லுமோ? அப்படியிருக்க என் மனம் இம்மங்கையிடம் காதல் கொண்டு சென்றதற்குப் பொருந்திய காரணம் பாகுபோன்ற இனிய சொற்களையும் பசும்பொன் தொடியையும் உடைய இந்நங்கை (திருமணமாகாத) கன்னிகையே ஆவாள். இந்த முடிவுக்கு மாறாக ஐயப்பட வேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்று கூறுவதன் மூலம் தன் மனதில் உள்ள ஐயத்திலிருந்து நீங்கித் தெளிவுறுவதைக் காணலாம்.

“உரைசெயின், தேவர்தம் உலகு உளான் அலன்-

விரை செறி தாமரை இமைக்கும் மெய்ம்மையால்,

வரி சிலைத் தடக் கையன், மார்பின் நூலினன்,

அரசினங் குமரனே ஆகல்வேண்டுமால்”

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.58)

இராமனைக் கண்ட சீதை ஐயற்று பின் அவன் அரசினங்குமரன் என்று தெளிவுறுவதனை கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் காணமுடிகிறது (Gopalakrishnamachariyar, 2006)

நோக்குபவை எல்லாம் அவையே போறல்

ஒரு பொருளின் மீது அதிக பற்று ஏற்படும் பொழுது அதனைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு ஏற்படும். ஒரு பொருளுக்கே இந்தவிதம் என்றால், உயிரின் மீது ஏற்படும் பற்றிற்கு நினைத்தல் உணர்வு மேலிட்டுக் கொண்டே இருக்கும் எனலாம். ஒருவர் உள்ளத்தில் ஒரு கருத்து ஊன்றப் பெற்று நிறைந்து வளர்ந்து முழுமை பெறுமாயின் அந்த உள்ளத்தில் அவர் காணுகின்ற பொருள்கள் எல்லாம் அக்கருத்துப் பொருள்களாகவே கண்களுக்குக் காட்சியளிக்கும். அதுபோல நோக்குகின்ற இடங்களில் எல்லாம் இராமனே அவருள்ளத்தில் ஊன்றி வளர்ந்து உருவான வடிவமே அவள் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றது. எனவே ஆழ்ந்து படியும் எண்ண உணர்வே உருவமாக வெளிப்படுகிறது எனலாம். இராமன் மேல் மையலுற்ற சீதையானவள் இடைவிடாது அவனை நினைத்துக் கொண்டு புலம்பிக் கொண்டே இருந்தமையால் அவன் இங்கே நிற்கிறான், இவ்விடம் நீங்குகிறான் என்றே உணர்கிறாள்.

என்று இவை இனையன விளம்பும் ஏல்வையின்,

'நின்றனன், இவண்' எனும்; 'நீங்கினான்' எனும்;

கன்றிய மனத்து உறு காம வேட்கையால்,

ஒன்று அல, பல நினைந்து, உருகும் காலையே.

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.60)

என்ற கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் சீதையின் உள்ள உணர்வை உணரமுடிகிறது (Gopalakrishnamachariyar, 2006) சீதையை இடைவிடாது நினைத்துக் கொண்டே இருக்கும் இராமனுக்கும் உலகின் அனைத்துப் பொருள்களிலும் சீதை உருவமே தெரிவதாய் உணர்கிறான். இதனை,

“அருள் இலாள் எனினும், மனத்து ஆசையால்,
வெருளும் நோய் விடக் கண்ணின் விழுங்கலால்,
தெருள் இலா உலகில், சென்று, நின்று, வாழ்
பொருள் எலாம், அவள் பொன் உரு ஆயவே!”

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.142)

என்ற கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகின்றது (Gopalakrishnamachariyar, 2006)

இராமன் மற்றும் சீதை நெஞ்சோடு கிளத்தல்

மனிதன் அதிகமாக இன்புற்றிருக்கும் பொழுது உள்ளத்துள் மகிழ்ச்சி பிறக்கும் எனலாம். பல சோதனைகள் வரும்பொழுது துயருற்று மனம் ஆற்றாது தனக்குத் தானே பேசிக் கொண்டே இருத்தலும் உண்டு. “தலைவிக்குப் பிரிவு ஆற்றாமை மிகுந்து விட்டது. தனக்குத் துணையாக உதவுவாரைக் கண்டிலள். அவளுடைய நெஞ்சைத் தவிரதனக்குத் துணையாவார் யாரும் இலர் என்று கருதி நெஞ்சை நோக்கி; பலவண்ணம் புலம்புகின்றாள்” இங்ஙனம், இராமன் மீது காதலுற்ற சீதை வெளியில் சொல்ல முடியாமலும் மறக்க முடியாமலும் தன் நெஞ்சைத் துணையாகக் கொண்டு, “சீதை தன் காதல் நோயால் என் மனத்துக்குள்ளே வலிந்து புகுந்து எனது மன உறுதியையும் மற்றுள்ள பெண்மைக் குணங்களையும் அழித்து என் உயிரை உண்டு சென்றானே”

‘நெருக்கி உள் புகுந்து, அரு நிறையும் பெண்மையும்
உருக்கி, என் உயிரொடு உண்டு போனவன்
பொருப்பு உறழ் தோள் புணர் புண்ணியத்தது
கருப்பு வில் அன்று; அவன் காமன் அல்லனே!

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.54)

என்ற கம்பரின் பாடலடியில் என் மனத்துள்ளே நெருக்கிப் புகுந்து அழிக்க முடியாத என் மன உறுதியையும் (நாணம் முதலிய பிற) பெண்மைக் குணங்களையும் இளகச் செய்து அவற்றை எனது உயிருடன் கவர்ந்து சென்ற உத்தமன் (Gopalakrishnamachariyar, 2006). மன்மதனோ என்றால் அவன் மலை போன்ற தோளிலே வீற்றிருப்பது நல்வினையுடைய கரும்பு வில் அன்று; ஆதலால் அவன் மன்மதனும் இல்லை; என்றே தனக்குள் புலம்புவதனைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் இராமனும் “அந்த நங்கைக்கு, அழகிய தேர்த்தட்டுப் போன்ற அல்குல், வாள் போல கண்கள், பருத்த முலைகள், உயிரை உண்ண புறப்பட்ட புன்னகை என்று என்னைக் கொல்ல அந்த எமனுக்கு இத்தனையும் வேண்டுமா?” எனப் புலம்புவதாக கம்பர் காட்டுகின்றார்.

வண்ண மேகலைத் தேர் ஒன்று வாள் நெடுங்
கண் இரண்டு, கதிர் முலைதாம் இரண்டு,
உண்ண வந்த நகையும் என்று ஒன்று உண்டால்;
எண்ணும் கூற்றினுக்கு இத்தனை வேண்டுமோ?

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.144)

இப்பாடலின் மூலம் தனக்கு துணையாரும் இன்றி இராமன் நெஞ்சோடு புலம்புவதனைக் கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் காண முடிகிறது (Gopalakrishnamachariyar, 2006)

பொழுதுகண்டு மயங்கல் (மாலைப் பொழுதில் சீதையின் மன நிலையும் புலம்பலும்)

களவொழுக்கத்தில் மனம் ஒருமித்த இருவரும் மாலைப்பொழுது கண்டு மயங்குவதும்: கற்பொழுக்கத்தில் தலைவன் பிரிவால் தலைவி பொழுது கண்டு துன்புறுவதும்: மனத்துக்கண் நிகழும் வேறுபாடுகள் ஆகும். அவ்வகையான மாறுபாடுகளை கம்பர் இங்கு காட்டிச் செல்கின்றார்.

கயங்கள் என்னும் கனல் தோய்ந்து, கடி நாள் மலரின் விடம் பூசி,
இயங்கு தென்றல் மன்மதவேள் எய்த புண்ணினிடை நுழைய,
உயங்கும் உணர்வும், நல் நலமும், உருகிச் சோர்வாள் உயிர் உண்ண
வயங்கு மாலை வான் நோக்கி, 'இதுவோ கூற்றின் வடிவு?' என்றாள்.

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.64)

'கடலோ? மழையோ? முழு நீலக் கல்லோ? காயா நறும் போதோ?
படர் பூங் குவளை நாள் மலரோ? நீலோற்பலமோ? பானலோ?-
இடர் சேர் மடவார் உயிர் உண்பது யாதோ?' என்று தளர்வாள்முன்,
மடல் சேர் தாரான் நிறம் போலும் அந்தி மாலை வந்ததுவே!

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.65)

'மை வான் நிறத்து, மீன் எயிற்று, வாடை உயிர்ப்பின், வளர் செக்கர்ப்
பை வாய் அந்திப் பட அரவே! என்னை வளைத்துப் பகைத்தியால்?
எய்வான் ஒருவன் கை ஓயான்; உயிரும் ஒன்றே; இனி இல்லை;
உய்வான் உற, இப் பழி புண, உன்னோடு எனக்குப் பகை உண்டோ?

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.66)

ஆலம் உலகில் பரந்ததுவோ? ஆழி கிளர்ந்ததோ? அவர்தம்
நீல நிறத்தை எல்லோரும் நினைக்க, அதுவாய் நிரம்பியதோ?
காலன் நிறத்தை அஞ்சனத்தில் கலந்து குழைத்து, காயத்தின்
மேலும், நிலத்தும், மெழுகியதோ? -விளைக்கும் இருலாய் விளைந்ததுவே!

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.67)

வெளி நின்றவரோ போய் மறைந்தார்; விலக்க, ஒருவர்தமைக் காணேன்;
"எளியள், பெண்" என்று இரங்காதே, எல்லி யாமத்து இருளுடே,
ஒளி அம்பு எய்யும் மன்மதனார், உனக்கு இம் மாயம் உரைத்தாரோ?
அளியென் செய்த தீவினையே! அந்தி ஆகி வந்தாயோ?

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.68)

என்ற கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகின்றது (Gopalakrishnamachariyar, 2006). காதல் நோய் காலையிலே அரும்பும் பகல் முழுவதும் மொட்டாக இருக்கும், மாலையிலே நன்றாக மலரும்" என்பதிலிருந்து பிரிந்திருப்பவருக்கு மாலைப்பொழுது துன்பத்தைத் தரும் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

இதனை வள்ளுவ பெருந்தகையார்
காலை அரும்பிப் பகல்எல்லாம் போதாகி
மாலை மலரும்இந் நோய்

(திருக்குறள் எண்:1227)

என்ற குறள் வகுத்த வழி இராமனை நினைத்துக் கொண்டே சீதை இருப்பதால் “மாலைப் பொழுது எமனின் வடிவமாகவும் விஷப்பையைப் பெற்ற வாயை உடைய பாம்பாகவும் தெரிவதாகத் தன் பாடலின் வழி காட்சியமைத்திருக்கிறார் கம்பர் (Munisamy, 1992).

சீதை திங்களைப் பழித்தல்

பிரிந்திருக்கும் தலைவன் தலைவியருக்கு மாலைப் பொழுது மட்டுமின்றி இரவினை வரவேற்கும் திங்களும் துன்பத்தைச் செய்வதாய் அமைகின்றது. சீதை இராமனை நினைத்துக் கொண்டே தனிமைத்துயரில் ஆற்றமுடியாமல் இராமனை நினைவூட்டும் திங்களைப் பழித்துரைக்கிறாள்.

நீங்கா மாயையவர் தமக்கு நிறமே தோற்றுப் புறமே போய்,
ஏங்காக் கிடக்கும் எறி கடற்கும், எனக்கும், கொடியை ஆனாயே-
ஓங்கா நின்ற இருளாய் வந்து, உலகை விழுங்கி, மேன்மேலும்
வீங்கா நின்ற கர் நெருப்பினிடையே எழுந்த வெண் நெருப்பே!

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.76)

என்ற கம்பரின் பாடலடிகளின் மூலம் சீதையின் துயரைக் காணமுடிகிறது (Gopalakrishnamachariyar, 2006).

வளர்கின்ற இருளின் வடிவமாய் வந்து, உலகம் முழுவதையும் கவர்ந்து மேலும் மேலும் வளர்ச்சி அடையும் கரியதீயின் இடையே தோன்றும் வெண்ணிறமுள்ள நெருப்பே! நீங்காத மாயையை செய்து வரும் அந்த உத்தமனுக்கு நிறத்தால் தோல்வியுற்று, உலகிற்குப் புறம்பாகச் சென்று ஏங்கிக்கிடக்கின்ற அலை வீசுகிற கடலுக்கும், காம வேதனையால் வருந்தும் எனக்கும் நீ கொடுஞ்சொல் புரிவாய் ஆயினை!

(பிரிந்தவர்களுக்குத் தென்றல், சந்திரன் ஆகியவை காதல் நோயை மிகுவிக்கும் பொருள்கள் துயரத்தை விளைத்தலால் அன்னவர் அவற்றை வெறுத்துக் கூறுதல் என்பது இயற்கை!)

‘கொடியை அல்லை; நீ யாரையும் கொல்கிலாய்;
வடு இல் இன் அமுதத்தொடும், வந்தனை,
பிடியின் மென் நடைப் பெண்ணொடு; என்றால், எனைச்
சுடுதியோ? -கடல் தோன்றிய திங்களே!

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.77)

என்ற கம்பரின் பாடலடிகளின் மூலம் சீதையின் துயர் வெளிப்படுகிறது (Gopalakrishnamachariyar, 2006)

கடலிலிருந்து உதித்த சந்திரனே! நீ இயற்கையில் கொடியவன் அல்லன், ஏன் எனில் உலகத்தில் எவரையும் நீ கொல்கின்றாய் இல்லை. தவிர நீ, குற்றமற்ற இனிய அமுதத்துடனும் பெண்யானை போன்ற நடையுடைய திருமகளுடனும் பிறந்தாய் இவ்வாறு இருப்பதால் என்னைச் சுடுவதும் தக்கதோ?

‘கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்து எழு பாற்கடல்
பள்ள வெள்ளம் எனப் படரும் நிலா,
உள்ள உள்ள உயிரைத் துருவிட,
வெள்ளை வண்ண விடமும் உண்டாம்கொலோ?

-(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.146)

இராமனும் நிலவினை விஷம் என்று உரைத்ததை கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் வெளிப்படுகிறது (Gopalakrishnamachariyar, 2006). உலகம் முழுவதையும் கொள்ளை கொள்வதற்கு பொங்கி எழுகின்ற ஆழமான பாற்கடலினது வெள்ளம் போல பரவியுள்ள நிலாவானது நான் அந்த நங்கையை நினைப்பதனால் தரித்துள்ள என் உயிரை அரிப்பதால் - உலகில் வெண்மை நிறமுள்ள ஒரு நஞ்சாகி உள்ளதோ? என்று இராமன் வாயிலாக காணமுடிகிறது.

இராமனும் சீதையும் காமனைப் பழித்தல்

தலைவன், தலைவியர் சேர்ந்திருக்கும் பொழுது காமனானவன் இன்பம் தருபவனாகவும் பிரிந்திருக்கும் பொழுது துன்பம் செய்பவனாகவும் விளங்குவான். “பிரிந்து வாழ்பவர்களிடம் காமன்தன் கைவரிசையைக் காட்டுகிறான். அவன் தன் தீங்கரும்பு வில்லை வளைத்து, வண்டுகளை வரிசையாகக் கோத்து நாணைப்பூட்டி இடம்பார்த்து எய்கின்றான். தனிமை வாழ்க்கையில் அக்கொடிய அம்பினால் தாக்கப்பட்டவர் அவனை இகழ்ந்து பேசுகின்றனர் எனலாம். தனிமைத்துயரில் வாடும் இராமனை மன்மதன் மலரம்புகள் தாக்கி அழிக்கிறான் என்ற கம்பரின் பாடலடியில்,

'கன்னல் வார்சிலை கால் வளைத்தே மதன்,

பொன்னை முன்னிய பூங் கணை மாரியால்,

என்னை எய்து தொலைக்கும் என்றால், இனி,

வன்மை என்னும் இது ஆரிடை வைகுமே?

(பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், பா.145) (Gopalakrishnamachariyar, 2006).

காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவி

நெஞ்ச அதிகமாகத் துயருறும் பொழுது நெஞ்சோடு கிளந்து தனக்குத்தானே புலம்பிக்கொள்ளல் மட்டுமின்றி அஃறிணை உயிர்களிடமும் கூறிப் புலம்புவர். “கேட்குந் போலவும், கிளக்குந் போலவும் இயக்குக போலவும், இயற்றுக போலவும் அஃறிணை மருங்கினம் அறையப்படும்” (நன்னூல், சொல்., நூற்பா: 409) என்ற நூற்பாவின் மூலம் அஃறிணையிடம் பேசும் முறை அறியலாகின்றது. “காமம் மிக்கதனால் உண்டாகிய பெருந்துன்பம் காரணமாகக் கேட்டலும் அதற்கு மறுமொழி கூறலும் இல்லாத புள் முதலியவற்றை நோக்கிக் கூறுதல்” என்பதன் மூலம் மனத்துயரினை அஃறிணை உயிர்களிடமும் வெளிப்படுத்திய பாங்கு காப்பியத்துள் காண முடிகிறது.

'கனை ஏழ் கடல்போல், கரு நாழிகைதான்,

வினையேன் வினையால் விடியாவிடின், நீ

தனியே பறவாய்; தகவு ஏதும் இலாய்

பனைமேல் உறைவாய்! -பழி பூணுதியோ?

-(பாலகாண்டம், கடிமணப்படலம், பா.05)

என்ற கம்பரின் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகின்றது (Gopalakrishnamachariyar, 2006). சீதை அன்றில் பறவையிடம், “பனை மரத்தின் மேலே இருக்கும் அன்றிலே! நீ உன் துணையைப் பிரிந்து தனியே பறக்க மாட்டாய்! ஆனால் இராமனைப் பிரிந்திருக்கும் என்னிடம் வந்து கூவி, என் ஆவியைப் பிரிக்கும் பழியை அடைவாயோ?” என்று தன் துயரினை அஃறிணையிடம் கூறிப் புலம்புகிறாள்.

இராமனும் சீதையை நினைத்து ஏங்கிச் சந்திரனிடமும் தன் மனத்திடமும் புலம்புவதனைக் காண முடிகிறது.

என, இன்னன பன்னி, இருந்து உளைவாள்,

துனி உன்னி, நலம் கொடு சோர்வுறுகால்,

மனைதன்னில், வயங்குறும் வைகு இருள்வாய்,
அனகன் நினைகின்றன யாம் அறைவாம்:

(வை.மு.கோ. பாலகாண்டம், கடிமணப்படலம், பா. 12)

'முன் கண்டு, முடிப்ப அரு வேட்கையினால்,
என் கண் துணைகொண்டு, இதயத்து எழுதி,
பின் கண்டும், ஓர் பெண் கரை கண்டிலெனால்; -
மின் கண்டவர் எங்கு அறிவார் வினையே?

(பாலகாண்டம், கடிமணப்படலம், பா. 13)

'திருவே அனையாள் முகமே! தெரியின்,
கருவே, கனியே விளை காம விதைக்கு
எருவே! மதியே! இது என் செய்தவா?
ஒருவேனொடு நீ உறவாகலையோ?

(பாலகாண்டம், கடிமணப்படலம், பா 14)

என்ற கம்பரின் பாடலடிகளின் மூலம் உணரமுடிகின்றது (Gopalakrishnamachariyar, 2006).

கம்பராமாயணத்தில் கைகோள் நிகழ்வுகள்

அகத்திணை என்பது உலகியல் வழக்கத்துக்கும், நாடக வழக்கத்துக்கும் பொருந்திவருமாறு பின்னப்பட்டதோர் வாழ்க்கைக் களஞ்சியமாகும். அகத்திணைப் பற்றி இன்று நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய மிகப் பழைய தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணை, புறத்திணை ஆகிய இவை இரண்டையும் பற்றி விரிவான விளக்கத்தைத் தருகின்றது. அகத்திணை என்பது நாடக வழக்கிலும், உலகியல் வழக்கிலும் உள்ள செய்திகளைக் கூறும். இதில் யாருடைய பெயரையும் சுட்டிக் கூறும் வழக்கம் இல்லை. இவற்றில் தமிழரின் வாழ்க்கைப் பாங்குகளும், பண்புகளும் இழையோடிக் கிடக்கும்.

மேலும், தொல்காப்பியர் கூறும் ஏழு திணைகளில் ஒன்று கைக்கிளை ஆகும். தலைவன் தலைவிக்கு இடையே உள்ள ஒழுக்கம் 'கை' எனப்படும். இந்த ஒழுக்கம் இருவர் மனத்திலும் ஒத்திராமல் கிளைத்துப் பிளவுபட்டு இருக்குமானால் அது கைக்கிளை. அத்தகைய நிகழ்வு கம்பராமாயணத்தில் இடம் பெறவில்லை. ஆனால், அதற்கு மாறாக கைகோள் எனும் நிகழ்வு கம்பரின் ராமாயணத்தில் மட்டுமே காண முடிகிறது. கை என்னும் சொல் தமிழில் ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும். பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் ஒன்றான 'கைநநிலை' என்னும் நூல் ஐந்தொழுக்கப் பண்பாட்டைப் பற்றிக் கூறுகிறது. ஒழுக்கத்தில் நிற்பது என்னும் பொருளைத் தரும் தொடர் இது. 'கைகோள்' என்பது ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொள்ளல் என்னும் பொருளைத் தருவதாகும். கைகோளைக் களவு, கற்பு என இரு வகையாகப் பகுத்துப் பார்ப்பது தமிழ்நெறி அதை கம்பர் மிக அழகாக கையாண்டுள்ளார்.

முடிவுரை

களவு வாழ்வு தொடங்கி கற்பு வாழ்வு முடியும் வரை நடைபெறும் நிகழ்வுகளை அகத்திணை நிகழ்வுகள் என்று உரைப்பர். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் அகம் சார்ந்த அகத்திணை நிகழ்ச்சிகளை தமிழ்மரபு மாறாமல் படைத்திருப்பது கம்பரின் கவித்திறத்தைக் காட்டியிருக்கிறது. வரைவுக்கு முன்னர் இராமனும், சீதையும் ஒருவரையொருவர் கண்டு கழிபெரும் காதல் கொண்டதாய் வான்மீகி ராமாயணத்தில் எவ்விடத்தும் காட்டப்பட வில்லை. ஆயினும், கம்பர் தமிழ் மரபினைத்

தழுவி, தலைவனும், தலைவியும் வரைவுக்கு முன்னர் ஒருவரையொருவர் கண்டு கழிபெருங் காதல் கொண்டதாய் காட்டுகிறார். இவர்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளை மாற்றார் யாரிடமும் தெரிவிக்காது தனக்குதானே வருத்திக்கொண்ட நிகழ்வாய் காப்பியத்துள் மிதிலைக்காட்சிப் படலத்தில் காண்கிறோம். இக்காப்பியத்தில் இடம் பெற்ற அகச்செய்திகள் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவும் பாத்திரப்படைப்பிற்கு உயிரோட்டமாகவும் அமைகின்றன. இராமன் சீதா இருவருமே காப்பியத்துள் அறத்தை நிலை நிறுத்தியதோடு அக ஒழுக்கத்தையும் நிலை நிறுத்தியவர்கள் என்று கூறுவதே இக்கட்டுரையின் முடிவுரையாகும்.

References

- Gopalakrishnamachariyar, Y.M., (2006) Kambaramayanam (Full), First Edition, Uma Publishing, Chennai
- Govindarasa Mudaliar, K.R., (2000) Natkavirasa Nambi Eyatirya Agaporul Villakam, Tirunelveli South Indian Saiva Siddha Publishing Society Limited, Chennai.
- Kavitha, P., Senthilkumar, S., (2020) Valmikiyum Kambanum - Kappiya Verupadu, Ayudha Ezhuthu: An International Journal of Tamil Studies, 1(8), 51-55.
- Munisamy, V., (1992) Thirukkural Thelivurai, Thirukkural Pathippagam, Chennai.
- Rajalakshmi, P., (2015) Kambharamayanathil Agathinai Thuraigal, Trends in Kalis Research, 8(1), 8-11.
- Saminathiyar, U.V., Srinivasayyankar, (1963) Srimad Valmiki Ramayana (Two Parts), Fourth Edition, The Little Flower Company, Chennai

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License